

Lydteater

Kapitel 7

HVOR ER PETER?

Ved aftensmaden er der kun moster og onkel og Karen. Moster vil gå ned med en bakke med mad til Peter, men Knud siger: "Han må vente til i morgen. Han skal lære, at de stegte duer ikke kommer flyvende ind i munden på ham." Derefter sætter han sig ind i dagligstuen med Dagbladet (**Avis**).

Karen hjælper med at vaske op (**tallerken**). Hun kan mærke, at moster er rigtig ked af det. "Skal jeg hjælpe med at luge?" spørger hun, og kort efter er hun og moster i gang i urtebedet. Aftensolen er dukket frem af skyerne. Droslen synger. Man kan næsten se planterne gro i den fugtige jord. Karen begynder at nynne (**nynne**): "Jeg ved, hvor der findes en have så skøn," og moster synger med.

"Karen, er det dig? (**Hviskes højt: Karen er det dig?**)" Peters stemme når hende gennem den lukkede dør, da hun er på vej i seng.

"Hvordan har du det?" spørger hun.

"Godt nok. Jeg er lidt sulten, men det klarer jeg." Der er smil i hans stemme.

"Hvordan har mor det? Det var for hendes skyld, at jeg lod ham lukke mig inde. Det er jo ikke hende, jeg er vred på." Han siger, at det faktisk passer ham fint med lidt læsero. Han har nemlig lige fået en ny bog om elektronik (**luk en bog op og i**).

Karen fortæller ham om onkels planer om at sende ham til søs med en hellig skipper, hvis han ikke makker ret.

Peters stemme er kold, da han siger: "Hvis han forsøger at tvinge mig, slår jeg ham."

"Man må da ikke slå på sine forældre."

"Men forældre må gerne slå på deres børn?" svarer Peter vredt.

"Forældre vil jo det bedste for deres børn. Nogle gange er de nødt til at hjælpe dem til at finde den rette vej ..." prøver Karen at sige.

"Ligesom din far? Tror du, det er for dit eget bedste, at han ikke vil have dig med i sin nye familie?"

Ordene rammer som nåle i hendes hjerte. Hun ved ikke, hvad hun skal sige, men Peter fortsætter bare: "Jeg vil ikke i lære på banen. Jeg vil prøve at overtale mor til at skrive under på min lærlingekontrakt som radiomekaniker. Hvis far bliver sur, sover jeg bare på stranden, til jeg kan begynde på fabrikken. De mangler tit folk i stillerskuret, når fragtskibene kommer ind med kul og tømmer. Jeg kan nemt tjene en dagløn, så jeg kan klare mig, indtil jeg skal begynde."

"Sssh," (**Sssh**) siger Karen. Hun kan høre trin på trappen (**gå-trin**). Det lyder som moster, og hun skynder sig ind i seng. Gennem den tynde væg, kan hun høre, at moster giver

Peter bakken med mad. Moster siger også, at hun ikke vil underskrive kontrakten for Peter. Hun vil ikke sætte sig op imod sin mand.

"Karen, er du vågen?" Moster kommer brasende ind på hendes værelse. Solen står lige ind gennem det højsiddende vindue. "Ved du, hvor Peter er?"

"På sit værelse, vil jeg tro," siger Karen og sætter sig op. Hun misser mod lyset. Moster gemmer ansigtet i hænderne. "Han er kravlet ud ad vinduet." Hun synker sammen på sengekanten. "Hvad skal jeg sige til Knud?"

"Er han hjemme?" Karen slår dynen til side og står op.

"Nej, han er blevet sendt til Stoholm for at ordne signaler."

Karen kan næsten ikke høre hende.

"Peter er sikkert hjemme igen, inden onkel kommer tilbage," siger Karen. Hun lægger en hånd på mosters skulder. "Vi kan prøve at gå ud i byen og spørge efter ham."

"Nej, det kan vi da ikke! Tænk, hvis det rygtes, at Knud ikke kan styre sin egen søn."

"Jeg kan gøre det. Der er ingen, der vil undre sig over, at jeg leder efter min fætter."

"Men du kan da ikke bare gå rundt i byen." Moster ryster på hovedet.

"Hvorfor ikke? Det gør jeg jo hver dag, når jeg skal i skole, eller når jeg køber ind for dig."

Moster nikker langsomt. "Men har du nogen ide om, hvor han kan være?"

Karen trækker på skuldrene. "Næh, men jeg kender da nogle af de steder, hvor han kan være gået hen."

Moster rejser sig. Hun vil smøre en rugbrøds-klemme med spegepølse, som Karen kan få med.

Karen tager sin hverdagskjole på og fletter håret. Det ville være nemmere, hvis hun havde kort hår ligesom Asta. Men det vil hendes far aldrig give hende lov til. Håret er en kvindes pryde, plejer han at sige, men det kan vel være lige meget nu. Hvis hendes far er ligeglad med hende, kan hun også være ligeglad med ham. Det kan være, at Asta vil klippe hende?

Da Karen kommer op i køkkenet, får hun et glas frisklavet jordbærsaft (**hæld vand i et glas/en kande**). Moster rækker hende pølse-madden pakket ind i et rabarberblad. Hun lægger den i lommen på sin sommerkjole.

Da hun er på vej ud ad døren, holder moster hende tilbage. "Lad os bede sammen," siger hun og folder sine hænder sammen med Karens: "Kære Gud, beskyt min dreng og hjælp os med at finde freden her i huset, amen." Karen tilføjer tavst et ønske om, at hendes far vil ombestemme sig og tage hende med til det nye sted.

Solen varmer dejligt, da hun følger Sortestien helt ud forbi DSB's kulgård (**gåtrin**). For enden af skinnerne krydser hun over til Spejdersøen, der opstod, da banen anlagde nye spor. Det er et af de bedste legesteder i byen, selv om de voksne ikke bryder sig om det.

Peter har vist hende en hule, han har lavet i buskadset mellem søen og skinnerne. Det er det første sted, hun vil lede. Hun møder nogle af de drenge, hun går i skole med. Der er

næsten ingen piger, så de ser forundrede på hende. "Jeg leder efter min fætter, Peter," mumler hun og skynder sig videre hen mod de lave buske.

Langs bredden er der flere drenge, der fisker skrot op. Remisen bruger vandhullet som losseplads. Det er fuldt af gamle maskindele, skæve metalhjul og ødelagte togbænke. Hvis drengene fanger noget godt, prøver de at sælge det til skrothandleren.

Der sidder tre mindre drenge i hulen. De har ikke set Peter, siger de (Sig: Vi har ikke set Peter). De ved faktisk slet ikke, hvem han er, og hulen er i øvrigt deres nu.

Karen begynder at gå langs skinnerne ind mod stationen. Hvor skal hun nu lede? Hun sparker modløst til en skærve. Hun skulle ikke have lovet moster at finde Peter. Frøken Holm har før bebrejdet hende, at hun ikke tænker, før hun handler. Det var dengang, hvor hun så en ravneunge, der havde brækket vingen. Den skræppede inde fra en græsmark, som om den ville kalde på hende, og hun tænkte ikke på andet end at redde den. Det var først, da hun havde taget fugleungen op, det gik op for hende, at hun stod i tyrens indhegning (Sig: muh). Det store dyr kom dundrende ned mod hende, så hun blev nødt til at slippe fuglen og kaste sig ud under hegnet. Det var i sidste øjeblik. Hun var så bange, at hun glemte alt om den sårede ravn. Hun løb bare hjem, så hurtigt hun kunne. Hendes kjole havde fået en stor flænge, og både hendes far og frøken Holm skældte hende ud (Sig: hvad laver du? Hvorfor gør du sådan noget. Er du blevet vanvittig?). Er det mon, fordi hun er tankeløs, at hendes far ikke vil have hende mere? Hun kæmper for at holde tårerne tilbage. Måske skulle hun bare stikke af ligesom Peter? Der er alligevel ikke nogen, der bryder sig om hende.

"Hvor er du på vej hen?" Asta småløber for at komme op på siden af hende. Karen når ikke at svare, før Asta fortsætter: "Puha, jeg har været til præst her til morgen. Ham der Gud er godt nok ikke nem at gøre tilpas!"

Karen ser forskrækket på hende. "Hvordan kan du sige sådan noget?"

"Jamen, altså! Alle de regler og love, man skal overholde. Hvordan kan Han overhovedet holde øje med, om vi alle sammen gør, som Han siger?"

"Hvis du synder, ved du det selv i dit hjerte," siger Karen. "Så må du bede Vorherre om tilgivelse, eller også må du tage straffen."

Asta ruller med øjnene. "Jeg tror altså ikke, at Vorherre gider bruge kræfter på sådan en tøs som mig. Han har sikkert alt for travlt med at holde øje med de rige og hjælpe dem." Så spørger hun igen: "Hvor er det, du er på vej hen?"

Karen forklarer, hvad der er sket med Peter.

"Der er helt sikkert bedre at arbejde med radio end med jernbanen," siger Asta.

I det samme kører en bil forbi (Billyd). Dem er der ikke mange af i Struer. Asta peger på den. "Men der kommer hele tiden flere biler. Snart er der ingen, der gider tage toget." Hun griner og fortsætter. "Det er noget andet med radioen! Den er kommet for at blive."

Asta tager et par dansetrin (hop/lav trin). Så griber hun Karens hånd og trækker hende med rundt, mens hun synger af fuld hals: "En er for lille ..."

Karen synger med på omkvædet. Da sangen er færdig, siger Asta forpustet: "Tænk, at jeg kan høre Liva Weel synge, selv om jeg trasker rundt her i det mørke Jylland."

Karen kan ikke lade være med at grine. "Det er onkel Knud ikke enig med dig i. Han tror, at radioen besætter folk, så Djævelen har frit spil (**ryst med et raslebæger med terninger/sten**)."

"Hvad tror du selv?" spørger Asta og standser op. De står lige foran døren til Fru Jagds pensionat i Jernbanegade.

Karen trækker på skuldrene. "Det ved jeg ikke. Jeg vil bare gerne finde Peter, så moster bliver glad igen."

Asta lægger en hånd på hendes skulder. "Jeg har en idé! Du går med mig hen til fru Olga. Jeg skal nemlig aflevere vasketøj i dag. Hun og hendes mand, ham den tovlige forfatter, går rundt i byen og omegnen flere timer hver dag. Måske kan vi få hende til at se efter ham?"

"Men jeg kan da ikke bare gå med hen et fremmed sted?" indvender Karen.

"Ork jo, fru Olga er rigtig sød, og hun vil altid gerne snakke. Vent her, mens jeg henter vaskekurven."

